

samme Kommission, og ifald den fastholder sin Nægtelse, kan han hos Indenrigsministeren forlange en Prøvelse af denne Nægtelse for en særegen Kommission. Det ses allerede deraf, at det ikke er forudsat, at man ved Forundersøgelsen kan komme til en absolut Afgørelse. Den Kommission, hvis dygtige Arbejde har fremkaldt Lovforslaget, som det foreligger, siger ogsaa udtrykkelig, at der ikke kan være Spørgsmaal om nogen Garanti, ikke en Gang om en moralsk Garanti for, at, fordi et Patent er givet, alle Betingelser derfor ere opfyldte. Der er kun givet en høj Grad af Sandsynlighed derfor. Anmeldelsesystemet giver derimod ikke en Gang en Sandsynlighed for, at Bestemmelserne ere opfyldte. Der foretages ikke nogen Undersøgelse derom, Patentet faar derfor ikke egentlig nogen virkelig Gyldighed, nogen egentlig Ret kan ikke opnaas uden gennem Søgsmaal, som baade er forbundet med Besvær og Bekostning. Derfor er det Grundlaget for Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, at der skal foretages en Forundersøgelse, men rigtig nok ikke saaledes, at man med denne Forundersøgelse kan forudsætte en absolut Afgørelse.

Til Lovforslagets forskellige Paragraffer stilledes jo under Behandlingen i Udvalget forskellige Vædringsforslag, der fremkom i Udvalgets Betænkning. Jeg skal naturligvis ikke gennemgaa dem alle eller opholde mig ved dem, saa meget mindre, som de for en stor Del indeholde Enkeltheder, hvis Drøftelse ikke hører hjemme under denne Behandling, men jeg skal dog nævne enkelte, fordi de forekomme mig at være af en saadan principiel Natur, at de ogsaa burde i det mindste nævnes her. I § 4 er det sagt, at Varigheden af et Patent regnes til 15 Aar efter Ansøgningens Indlevering, det er derved forudsat, at Patentbeskyttelsen gælder fra Indleveringstiden. Det tilføjes i § 7, at denne Patentbeskyttelse vil ikke kunne gøres gældende imod den, der ved Ansøgningens Indgaaelse maatte have taget den Opfindelse i Brug, som skulde være Genstand for Patent eller have gjort visse Foranstaltninger dertil. Det er en Indrømmelse til den, som ved Ansøgningens Indgivelse var saa vidt. Men derimod er den eller alle de uden Beskyttelse — det være flere eller færre — som i Tiden efter Indgivelsen af Ansøgningen, men inden den offentlige Bekendtgørelse efter § 16, hvorved de først blive bekendte med Ansøgningens Bestaendighed, det søgte Patents Natur, dets Beskrivelse i de Bilag, som skulle ledsage den, have taget en Opfindelse i Brug, som falder sammen med det søgte Patent. De skulle være ude af

Stand til at hævde den Ret, de have, fordi der kan gøres Patentbeskyttelse gældende imod dem. Det forekommer mig, at denne Patentbeskyttelse ikke bør regnes fra Ansøgningens Indgivelse, men først fra det Tidspunkt, da Patentet ved Bekendtgørelsen bringes til offentlig Kundskab, saa at enhver kan tage sig i Vare for Skade ved at gribe ind i noget, hvorpaa der søges Patent.

Det er vistnok vel begrundet, naar det i § 8 siges, at, naar Almenvellet fordrer det, kan Staten tage et Patent i Brug eller det patenterede kan gøres frit til almindelig Brug naturligvis mod fuld Erstatning af det offentlige. Derimod forekommer det mig meget tvivlsomt, om dette burde kunne ske ved Administrationens Foranstaltning, da Erstatningen ofte kan dreje sig om meget betydelige Beløb, og det forekommer mig ogsaa tvivlsomt, om det er rigtigt i Tilfælde af, at en mindelig Overenskomst med Patenthaveren ikke kan finde Sted, at Erstatningens Størrelse bestemmes af Patentkommissionen. Det forekommer mig naturligere, at Erstatning fastsættes af Mænd, der staa frit uden for Sagen selv. Det er foreslaaet i Udvalget, at denne Erstatning ikke skal bestemmes af Patentkommissionen, men af 4 Mænd, hvoraf de 2 ere valgte af Patenthaveren, de 2 af Indenrigsministeren, og en Opmand, hvis de ikke blive enige, og at de udtages paa det Sted, hvor Patenthaveren har hjemme. Noget lignende vilde synes mig bedre, end at Patentkommissionen kommer til at afgøre dette.

§§ 9—14 har jeg ikke noget at bemærke ved. Ved § 15 skal jeg gøre den Bemærkning, at jeg henholder mig til det Resultat, som Udvalget kom til, at i saadanne Tilfælde, hvor Patentkommissionen mener, at det er aabenbart, at den ikke kan give et Patent, fordi det strider mod de første Paragrafer i Loven, saa kunde der være Anledning til, inden der meddeles Afslag, at give den, der søgte Patent, Beslighed til at høre sig derom.

Det er meget vigtige Paragraffer, der kommer derefter, idet de dels fastsætte den hele Ordning og dels give Bestemmelser med Hensyn til de Tilfælde, hvor Patentet kunde tænktes at bortfalde, eller hvor det anses ugyldigt. Endelig komme Straffe- og Erstatningsbestemmelser. Der blev stillet Vædringsforslag til forskellige af disse Bestemmelser af Udvalget, men de ere ikke af den Bestaendighed, at jeg her skal trætte Forsamlingen med en nærmere Udvikling af dem. Jeg forudsætter, at Betænkningen, som er afgiven i sin Tid, og de dertil opførte Vædringsforslag ikke ere ganske ukendte for